

Parantaminen on kuuliaisuutta Totuudelle To heal – be faithful to Truth

The Christian Science Journal, June 2006

Barbara Vining

Ihmiset luulevat usein rukouksella parantamisen vaativan paljon uskoa. Ensimmäiset kristityt apostolitkin ajattelivat ilmeisesti samoin. Kun he pyysivät Jeesukselta: "Anna meille vahvempi usko!", hän sanoi heille, että jos heillä olisi uskoa edes pikkuruisen siemenen verran, he voisivat käskeä puuta nousemaan juurineen maasta ja hyppäämään mereen, ja se tekisi niin (ks. Luuk. 17:5, 6). Tällä taitavalla vastauksella Jeesus torjui täysin heidän käsityksensä, että heidän olisi saatava lisää uskoa. Hän johti heidän ajatuksensa pois uskon määrästä siihen voimaan, johon se perustuu.

Jeesus opetti, ettei rukouksen voima ole niinkään riippuvainen rukoilevan *uskosta vaan siitä, mihin tämä uskoo*. Hänellä oli ehdoton usko Jumalaan, kaikkivoipaan Totuuteen, parantavana voimana ja samoin uskoo Kristillinen Tiede. Jeesus osoitti selvästi, että jumalallinen Totuus voidaan tuntea ja ymmärtää niin, ettei henkilön usko ole sokeaa vaan valaistunutta – ja että tämä ymmärrys saavutetaan seuraamalla hänen opetuksiaan uskollisesti. Hän sanoi: "Jos te pysytte uskollisina minun sanalleni, te olette todella opetuslapsiani. Te opitte tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita" (Joh. 8:31, 32).

Huomatkaa, että Jeesus sanoi "...totuus tekee teistä vapaita" eikä että totuuden tunteminen tekee vapaaksi.

Koin hyvin vapauttavaksi ajatuksen, että parantaminen vaatii pikemminkin kuuliaisuutta kuin kamppailua uskon lisäämiseksi. Kuuliaisuuteen keskittyminen ohjaa huomioni siihen, että koetan ymmärtää Jumalaa Totuutena ja sitten olla kuuliainen sille, mitä opin. Jokaisella meistä on henkinen aisti, Jumalan antama kyky, tajuta ja ymmärtää Totuuden jumalallista Tiedettä, johon Jeesuksen parannusvoima perustui.

Kukaan ei voi koskaan varmuudella sanoa saavuttaneensa sitä pistettä, jossa olisi tuntenut jumalallisen Totuuden niin täysin, ettei hänellä olisi enää mitään opittavaa. Jumalan todellinen ymmärtäminen on elinikäistä oppimista. Mary Baker Eddy, Kristuksen Tieteen, Totuuden, löytäjä, tuo esiin tämän asian tärkeyden sanoessaan: "Hitunen Kristillistä Tiedettä tekee ihmeitä kuolevaisten hyväksi, niin kaikkivoipa on Totuus, mutta meidän täytyy omaksua enemmän Kristillistä Tiedettä voidaksemme jatkaa hyvän tekemistä" (*Tiede ja terveys sekä avain Raamattuun*, s. 449). On kuitenkin hyvä asia, että uskollisuutemme oppimалlemme Totuudelle mahdollistaa Totuuden kaikkivoivan parantavan voiman kokemisen joka hetki. Tämä tekee välttämättömän itsekurin hyvinkin ponnistelun arvoiseksi.

Esimerkiksi minä olen ollut Kristillisen Tieteen opiskelija yli 50 vuotta. Jokainen kokemistani monista paranemisista on tullut samalla tavalla – oppimalla, mikä on totta Jumalasta, ja

Muita suomenkielisiä käännöksiä on verkkosivustolla <http://www.spirituality.com/ktviestin>

olemalla kuuliainen Totuudelle tunnustamalla jonkin epäsoinnun olevan totuuden vastaista. Tässä kohtaa kurinalaisuus tulee mukaan kuvaan.

On hyvin helppoa hyväksyä kyseenalaistamatta kohtaamiemme sairauksien ja ikävien tapahtumien tavaton määrä todellisena ja totena, varsinkin niiden, jotka koskettavat omaa elämäämme. Jotta olisimme kuuliaisia Jumalalle ja voisimme tällä tavoin parantaa nämä tilanteet, meidän pitäisi olla todella tietoisia Jumalasta Totuutena. En ole löytänyt tähän mitään parempaa tapaa kuin Kristillisen Tieteen päivittäisen opiskelun avoimin mielin ja siihen liittyvät rukoushetket Jumalan yhteydessä.

Haluan kertoa muutamia asioita, joita Kristillisen Tieteen oppikirjat Raamattu ja *Tiede ja terveys* opettavat minulle Jumalasta Totuutena.

Jumala on Totuus, koska Jumala on ainoa aiheuttaja, ainoa luoja. Kuolematon Totuus on kaiken Jumalan luoman Periaate, Mieli, Sielu, Henki ja Elämä. Totuus on muuttumaton, jumalallinen Rakkaus, joka ei salli minkäänlaista erhettä – ei rajoituksia, epärehellisyyttä, sairautta – ei itsessään eikä myöskään luoduissaan. Totuuden kaikkiallisuudesta ja kaikkivoipaisuudesta johtuen se sulkee pois erheen olemassaolon. Siksi kaikki, mikä ei ole Jumalasta, on epätotta, epätodellista, ei muuta kuin ihmismielen harhaa. Totuus parantaa vapauttamalla ihmismielen, joka tietämättömyyttään uskoo, että Jumalaan tai Hänen luomaansa voisi liittyä epätotta.

Tämä antaa varmasti paljon miettimisen aihetta. Siksi on todella tärkeää keskittyä täysin Jumalaan opiskelu- ja rukoushetkinämme ja pitäytyä päivän aikana ajatuksissamme siihen, minkä tiedämme olevan totta Jumalasta. Olemme tottuneet päättämään, mikä on todellista ja mikä epätodellista sen perusteella, mitä silmämme näkevät ja korvamme kuulevat, kun taas jumalallinen Totuus ymmärretään henkisen aistin välityksellä. Kun pyrimme uskollisesti elämään niitä henkisiä ominaisuuksia, joita esiintyy Jeesuksen opetuksissa, esimerkiksi Vuorisaarnassa (ks. Matt. 5:3-12), se muuttaa ajattelumme henkisemmäksi. Tämä herkistää henkistä aistiamme ja auttaa meitä tajuamaan selkeästi, että Totuus on todellakin ainoa todellisuus siitä riippumatta, mitä viisi aistia kertovat meille.

Se, että voimme kokea Jumalan parantavan voiman, ei riipu siitä, *miten paljon* tiedämme Jumalasta vaan *miten uskollisia* olemme tietämällemme. Eräs äskettäinen parantumiseni havainnollistaa tätä asiaa. Eräänä aamuna herätyskelloni soi. Aloin siirtää jalkaani sängyn viereen. Se oli jäykkä ja kipeä. Sitten liikutin kättäni. Tunsin samoin. Jokainen ruumiinosi oli jäykkä ja kipeä. Pohdiskelin: *"Mitä ihmettä! Tuliko minusta vanha nainen yhdessä yössä?"* Ajatus huvitti minua vähän. Sitten aloin rukoilla.

Koska sängystä pääsemiseni ja valmistautumiseni päivän askareisiin oli melko hidasta, käännyin ajatuksissani Jumalan puoleen ainoana aiheuttajana. Tajusin, miten välttämätöntä minun oli rakastaa Jumalaa joka suhteessa eikä minun pitäisi uskoa mitään, mikä ei ole totta Hänestä. Siispä milloin tahansa mieleeni juolahti ajatus jostain muusta aiheuttajasta Jumalan ohella kuten ajasta, iästä tai ylläsituksesta, perustelin mentaalisesti, että koska Jumala on ainoa aiheuttaja, ei jäykkyydellä ollut ollenkaan aiheuttajaa.

Notkistuvin päivän kuluessa, mutta seuraavana aamuna tilanne oli taas samanlainen ja rukouskin oli sama. Kun olin pukeutunut ja olin kävelemässä pois makuuhuoneesta, seisoin yhtäkkiä hetken aikaa hiljaa. Ajattelin: *"No, jos tällä jäykkyydellä ei ole aiheuttajaa, silloin sitä ei yksinkertaisesti ole!"* Eikä sitä ollutkaan! Kaikki merkit jäykkyydestä ja kipeydestä olivat hävinneet noin vain eivätkä ole koskaan palanneet. Jumalallinen Totuus vapautti ajatukseni ja paransi minut.

Tapahtuiko tämä paraneminen siksi, että minulla oli yhtäkkiä enemmän uskoa Totuuteen kuin hetkeä aiemmin? Ei, vaan se tapahtui, koska uskoni Totuuteen ainoana aiheuttajana voitti virheellisen uskoni aineellisiin aiheuttajiin ja hävitti sen. *Tiede ja terveys* toteaa: "Kun pääsemme siihen, että meillä on enemmän uskoa olemisen totuuteen kuin erheeseen,....silloin eivät mitkään aineelliset oletukset voi estää meitä parantamasta sairaita ja hävittämästä erhettä" (s. 368). Mitä todellakin tarvitsin, oli *vähemmän uskoa erheeseen*.

Ei ole vaikeaa uskoa siihen, minkä tietää olevan totta, ellei meitä saada uskomaan valheeseen. Syventykäämme siis avoimin, vastaanottavaisin mielin Kristillisen Tieteen päivittäiseen opiskeluun ja omistautukaamme noihin kallisarvoisiin yhteydenpidon hetkiin Jumalan kanssa. Miettikäämme Totuutta. Rakastakaamme sitä. Tutkikaamme niiden kauniiden, henkisten ominaisuuksien moninaisuutta, jotka muodostavat Jumalan olemuksen ja jotka täyttävät kokonaan ihmisen (meidän jokaisen) todellisen olemuksen Hänen henkisenä kuvastumanaan. Olkaamme sitten uskollisia Totuudelle. Älkäämme antako henkisen tietämättömyyden, joka yleensä velloo sinne tänne ihmisten ajatuksissa, saada meitä uskomaan, ettei tietämämme ole totta.

Sillä ei ole merkitystä, miten vähäiseksi arvioimme uskomme Totuuteen. Olkaamme kuuliaisimpia Totuudelle, niin tulemme kokemaan sen vapauttavan, parantavan voiman.